

[Ninn-Hansen.]

at man udfører arbejdet med de rimelige metoder, der skal anvendes for at nå til de rigtige resultater.

Poul H. Møller (KrF):

Jeg vil i lighed med hr. Ejler Koch anse denne førstebehandling reelt for at være en andenbehandling af forslaget, idet vi, som det blev nævnt, jo har behandlet dette forslag under debatten i februar måned. Der er naturligvis ikke sket nogen ændringer heller i kristeligt folkepartis indstilling til dette. Vi anser det for helt overflødigt. Vi anser det ikke for nødvendigt, at yderligere kontrolforanstaltninger bliver indsat med henblik på at hindre, at der skulle ske noget med borgernes grundlovssikrede rettigheder.

Vi fik en redegørelse i februar måned, justitsministeren har henvist til den i dag, og vi mener, den indeholdt sådanne sikringer, at der er garanti for, at ministeriet er sig sit ansvar bevidst og således fører nøje kontrol med, hvad der foregår af efterretningstjeneste her. Vi mener ikke, at det er nødvendigt med et yderligere kontrolorgan, og derfor vil vi gå imod forslaget.

Ib Nørlund (DKP):

Det er jo rigtigt, at forslaget er i familie med forslagene fra debatten den 18. februar. Alligevel må jeg lykønske ordførerne til den disciplin og kortfattedhed, hvormed de udtrykker sig om disse emner, men det er naturligvis heller ikke skiltningen i butiksvinduerne og noget lignende, det drejer sig om.

Sidst afviste man forslaget med henvisning til, at alt befandt sig vel under ministerens højstegne kontrol, samt med en almen forsikring om, at ministeren har til formål, at landets love opretholdes, hvad der naturligvis er meget opsigtsvækkende. Men jeg må dog gøre opmærksom på, at i den tid, der er gået siden, har man ikke på nogen måde benyttet tiden til at afklare ansvar og omstændigheder ved de ulovligheder, som dengang diskuteredes, og som åbenbart hang sammen i et vidt forgrenet rodnet. Så er det selvfølgelig meget smukt, at hr. Ninn-Hansen snakker om åbenhed vedrørende efterretningstjenestens virksomhed.

Hvis der havde siddet en parlamentarisk

kommission, som der her er foreslået, så er jeg ikke sikker på, at det var gået på samme måde.

Jeg er også lidt imponeret over hr. Ejler Koch, som ser forslaget som det virkelige anslag, der skal ryste det parlamentariske demokrati her i landet. Jeg tror faktisk, at det er andre steder, sådanne trusler kommer fra.

Jeg vil godt benytte lejligheden til at pille lidt ved det, der så åbenbart er et dogme for mange af ordførerne, nemlig at overhovedet og i sig selv er enhver form for offentlig indsigt og kontrol ødelæggende for efterretningsvirksomhed. Jeg må indskyde, at jeg er lidt forbavset over, at den samme tankegang findes i bemærkningerne, som jeg overhovedet synes er lidt kringlet udformet. Jeg skal da gerne medgive, at selvfølgelig kan man ikke aflægge offentlig rapport hver dag, men hvis formålet virkelig var at værne folkets demokratiske rettigheder og den nationale selvstændighed, så kunne man have megen nytte af at støtte sig på og lade sig inspirere af og retlede af, hvad der foregår i folket, gennem forskellige former for demokratisk indsigt også med denne virksomhed. Hvis man derimod er indstillet på, at efterretningstjenesterne skal kunne forbinde sig med kræfter, der intet har til overs for dansk suverænitet, anser det for et forældet begreb, og som ser på demokratiske rettigheder som noget, man bør behandle på Watergatemaner, nå ja, så stiller det sig naturligvis anderledes. Og det er jo ikke grebet helt ud af luften at have sådanne forestillinger, for det kan man jo læse forskelligt om i de kongresrapporter, der for tiden kommer om CIA's aktiviteter i USA selv. Ikke fordi der egentlig er noget særlig nyt i, hvad der bliver sagt dér, men der er en bekræftelse på, hvad der for længst har været oplyst fra såvel kommunistisk som fra forskellig anden side.

Men forudsætter vi, at formålet er det andet, så synes jeg også, at erfaringen på en række områder har vist, at man ikke er vel faren ved at bygge på oplysninger, som kun cirkulerer i indre efterretningstjenestekredse. Hr. Ole Bjørn Kraft har nylig offentliggjort en bog, hvor han fortæller, at i 1948 traf man beslutningerne på baggrund af efterretningsoplysninger om, at der var 4.000 bevæbnede kommunister her i landet,